

Arrest

nr. 83 141 van 18 juni 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2012 en op 20 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 23 en 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS en loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Myselim, Shkodër. Op 1 april 1993 overleed uw echtgenoot, X. Uit uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die door uw zoon, X (O.V. X), werden ingeroepen. Zo beaamde u dat u en uw zoon sinds het overlijden van uw echtgenoot in een eigendomsconflict over een stuk grond is verwickeld met uw schoonbroer X. Dit leidde op 20 april

2007 tot een ruzie tussen uw zoon en uw schoonbroer, waarbij uw zoon met de dood werd bedreigd indien hij dit stuk grond bleef opeisen. Als gevolg van deze ruzie dienden jullie toen het dorp Rrash Vorfë, waar u sinds uw huwelijk woonachtig was, te verlaten. Sindsdien was u woonachtig in uw geboortedorp Myselim in de gemeente Postribe, waar u ondermeer onderdak vond bij uw vader. Op 15 juli 2007 brandde uw woning in het dorp Rrash Vorfë af. Herhaaldelijke pogingen sinds 20 april 2007 om u met uw schoonbroer te verzoenen, mislukten. Op 24 september 2011 verliet u samen met uw zoon Albanië. Jullie namen eerst het vliegtuig naar Italië, van waaruit jullie eveneens per vliegtuig naar België verder reisden. Op 25 september 2011 kwamen jullie in België aan en op 28 september 2011 diende u hier in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de overlijdensakte van uw echtgenoot; een attest van familiesamenstelling; uw geboorteakte; uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 13 maart 2009; uw Albanees paspoort, uitgereikt op 23 oktober 2010; een attest van de gemeente Postribe d.d. 8 augustus 2011, ondertekend door de voorzitter van de het dorp Myselim en de voorzitter van de gemeente, aangaande de 'bloedwraak' tussen enerzijds u en uw moeder en anderzijds Haki Man Jukaj; een verklaring d.d. 4 juli 2011 ondertekend door Kujtim Asllani en Qerem Midili, inspecteurs van de politie van de gemeente Postribe, betreffende het conflict tussen u en uw moeder en uw oom en de tussenkomst van de politie in deze zaak; een attest van de organisatie Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqiperise uitgereikt op 8 augustus 2011 en ondertekend door de voorzitter van deze organisatie, Mustaf Daija, betreffende uw 'bloedwraakzaak'.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw zoon, Jukaj Arsen, ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als 1 volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen blijken.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u van 24 september 2009 tot 27 april 2011 in Griekenland en van 27 juni 2011 tot 27 juli 2011 in België verbleef en nalië tijdens uw verblijf toen in deze landen asiel aan te vragen. U verklaarde in Griekenland geen asiel aangevraagd te hebben daar er in Griekenland 'geen wetten zijn' (CGVS, p. 3). U liet tevens na zich te informeren over een asielprocedure in Griekenland (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u in juni-juli 2011 in België geen asiel aanvroeg, antwoordde u dat u bij uw eerste bezoek aan België niet wist dat u hier asiel kon aanvragen. Bovendien, zo voegde u eraan toe, dacht u toen nog dat uw problemen in Albanië opgelost zouden geraken (CGVS, p. 4). De door u gegeven verklaring voor uw nalatigheid is compleet ontoereikend. Een dergelijke houding kan bovendien moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure - zo ook deze in Griekenland - is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en daarom zijn land te zijn ontvlucht kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. De wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag bedraagt in België acht dagen na binnenkomst. Het door u aangehaalde conflict met uw oom, welke één van de belangrijkste beweegredenen is voor uw huidige asielaanvraag in België, dateert bovendien reeds van voor uw vertrek naar Griekenland. Bovendien verklaarde u sinds uw terugkeer uit Griekenland op 24 april 2011 geen enkel probleem meer met uw oom Haki Man Jukaj te hebben gekend (CGVS, p. 7).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat aan de door u neergelegde documenten van de politie van Postribe, van de voorzitter van het dorp Myselim en de voorzitter van de gemeente Postribe en van de verzoeningscommissie "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqiperise", ter staving van het door u aangehaalde eigendomsconflict met uw oom Haki Man Jukaj niet het minste bewijskracht kan worden toegekend. Er dient hieraangaand vooreerst te worden opgemerkt dat deze attesten een sterk gesolliciteerd karakter hebben, daar u zelf verklaarde dat deze attesten werden uitgereikt met het oog op het indienen van een asielaanvraag in het buitenland (CGVS, p. 6). Voorts blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er zich regelmatig problemen voordoen met de attesten van voornoemde verzoeningscommissie met als voorzitter Mustaf(ë) Daija en uit een onderzoek van "The Immigration and Refugee Board of Canada" komt duidelijk naar voren dat de bevolking van Noord-Albanië deze commissie niet als geloofwaardig en betrouwbaar beschouwt. Wat betreft het attest van de gemeente Postribe (d.d. 22 oktober 2011), mede uitgereikt door Faz Shabaj, de voorzitter van de gemeente Postribe, blijkt daarnaast uit de reeds geciteerde informatie dat deze

voorzitter op 24 oktober 2011 door de politie werd beschuldigd (vele) valse attesten inzake bloedwraak te hebben uitgereikt, die niet op werkelijke feiten zijn gebaseerd. Hierdoor wordt de bewijswaarde van dit door u neergelegde attest van Faz Shabaj ondermijnd. Bovendien bevatten deze drie documenten een aantal ernstige inhoudelijke en/of formele tekortkomingen die de bewijskracht bijkomend ondermijnen. Zo ontbreekt op het door u neergelegde attest van de politie van Postribe een officiële hoofding. Voorts maken zowel het attest van de verzoeningscommissie als van de voorzitter van het dorp Myselim en van de gemeente Postribe melding van het feit dat u en uw moeder in een bloedwraak ('Gjakmarrje') betrokken zijn met Haki Man Jukaj, iets wat u en uw moeder aanvankelijk eveneens verklaarden tijdens jullie respectievelijk gehoor op het Commissariaat-generaal, maar waar jullie vervolgens allebei op terugkwamen - door te verklaren dat het hier in feite toch niet om een bloedwraak dan wel slechts om een eigendomsconflict gaat - wanneer jullie werd gewezen op het feit dat jullie problemen met Haki Man Jukaj niet kaderen in de traditie en regels van bloedwraak zoals die in Albanië gangbaar is, maar dat de voorgehouden problemen eerder kaderen in een uit de hand gelopen familieconflict. Uw moeder voegde er wel aan toe dat het conflict tussen u en uw oom Haki Man Jukaj bij terugkeer naar Albanië mogelijks tot moord - waarbij één van uw beiden vermoord wordt - en bijgevolg tot bloedwraak kan aanleiding geven (CGVS, p. 6 en CGVS II moeder, p. 2). Op de vraag waarom deze beide attesten dan het woord 'Gjakmarrje' of bloedwraak gebruiken terwijl het hier slechts om een eigendomsconflict gaat, geraakte u niet verder dan dat u dit niet weet en ook zelf deze documenten niet heeft opgesteld (CGVS, p. 6). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet de minste bewijswaarde aan de voorgelegde attesten toegekend worden, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw conflict met uw oom, van uw bewering in dit verband dat zowel de voorzitter van het dorp Myselim, als de voorzitter van de gemeente Postribe, als leden van de voornoemde verzoeningscommissie in dit conflict met uw oom zouden bemiddeld hebben en van uw bewering dat de politie van Postribe op 20 april 2007 zou tussengekomen zijn, in het gedrang komt.

Dat er aan het door u beweerde conflict met uw oom maar weinig geloof kan gehecht worden, blijkt voorts uit de tegenstrijdige verklaringen tijdens de opeenvolgende gehoren van uw moeder op het Commissariaat-generaal inzake verzoeningspogingen die voornoemde verzoeningsorganisatie zou ondernomen hebben. Zo verklaarde zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk dat zij in **augustus 2011** voor de eerste keer een beroep deed op de verzoeningsorganisatie "Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqiperise" om te bemiddelen in het conflict met Haki Man Jukaj nadat bleek dat de gemeente haar niet langer kon helpen (CGVS moeder, p. 3). Eerdere verzoeningspogingen van anderen waren immers op niets uitgedraaid. Deze verzoeningsorganisatie stuurden hierop nog diezelfde maand mensen langs bij haar schoonbroer, evenwel zonder enig resultaat (CGVS I moeder, p. 3 en 4). Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf zij evenwel aan twee jaar na haar vertrek uit het dorp Rrash Vorfë, in **september 2009**, een eerste keer een beroep te hebben gedaan op deze verzoeningsorganisatie. Er vond toen een ontmoeting plaats met uw moeder, haar vader, uw oom en drie personen van deze organisatie, waaronder ook hun voorzitter Mustaf Daija, op de plaats waar voorheen in Rrash Vorfë jullie woning had gestaan. Deze verzoeningspoging mislukte en vervolgens ondernam uw grootvader in december 2009 nog een tweede verzoeningspoging met leden van deze organisatie (CGVS II moeder, p. 4 en 5).

Wat er ook van zij, vastgesteld dient te worden dat de door u aangehaalde feiten, met name het eigendomsconflict tussen u en uw oom Haki Man Jukaj, waarbij deze laatste u met de dood bedreigde indien u uw grond in het dorp Rrash Vorfë blijft opeisen, problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Nergens blijkt de betrokkenheid van een lokale of andere overheid bij voornoemde problemen. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u gevreesde problemen geen of onafdoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met uw oom in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. U gaf aan dat uw moeder naar aanleiding van het incident op 20 april 2007 de politie van Postribe contacteerde, die vervolgens langs kwam in uw woning in Rrash Vorfë, waar ze probeerde te bemiddelen met uw oom (CGVS, p. 10). U was op dat ogenblik weggelopen naar uw tante in Shkodër en liet persoonlijk na ooit een klacht in te dienen bij de politie tegen de doodsbedreigingen van uw oom aan uw adres. U deed dit niet omdat ze volgens u toch niet naar u zouden luisteren (CGVS, p. 11). Ofschoon, luidens de verklaringen afgelegd door uw moeder tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, na jullie vertrek uit Rrash Vorfë deze bedreigingen door uw oom nog verschillende keren ten overstaan van uw moeder werden herhaald, liet zij na zich hiervoor ooit nog opnieuw te richten tot de politie (CGVS II, p. 5). Gevraagd naar de reden waarom zij niet meer naar de politie ging, verklaarde ze dit niet te hebben gedaan omdat ze zich met uw oom probeerde te verzoenen en omdat hij familie is (CGVS II, p. 5). Deze verklaringen zijn evenwel onafdoende ter verantwoording van jullie nalatigheid. Het is vooreerst precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en

eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Van een asielzoeker mag bovendien verwacht worden dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Voorts blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie als bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen en sindsdien wordt er nog jaarlijks vooruitgang geboekt met betrekking tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Wat de vendettaproblematiek in het bijzonder betreft, blijkt voorts uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust wordt en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de laatste jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd in 2001 de strafwet aangepast waardoor op moord met voorbedachten rade in het kader van een bloedwraak een straf van 25 jaar gezet werd, terwijl voor een gewone moord met voorbedachten rade een gevangenisstraf tussen 15 en 20 jaar is voorzien. In februari 2007 werd artikel 83b toegevoegd aan de strafwet, "Aanzetting tot bloedwraak", dat het aanzetten tot wraak of bloedwraak bestraft met een gevangenisstraf tot 3 jaar, of een geldboete tussen 100.000 en 1.000.000 Lek. In mei 2005 werd een wet goedgekeurd die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een strategie moet uitstippelen tegen bloedwraak. Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt om een efficiëntere rechtspraak en een snellere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er een 3 groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Bovendien valt er een significante dalende tendens op te merken van het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn en deze dalende trend is voor een groot deel te danken aan het werk van de Albanese politie en het Albanese parket.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat uw problemen met uw oom beperkt bleven tot het lokale niveau. U verklaarde dat u uitsluitend lastiggevallen werd door uw oom in Rrash Vorfë zelf en dit op 20 april 2007. U en uw moeder werden nooit door hem bedreigd in het dorp Myselim, waar uw moeder van afkomstig is en waar u lange tijd woonachtig was na 20 april 2007 (CGVS, p. 11). Toen u daarom gevraagd werd of u niet kan terugkeren naar Albanië en elders een leven opbouwen, merkte u op dat u elders geen woonplaats hebt en er in Albanië ook geen werk is. Terugkeren naar uw grootvader in het dorp Myselim behoort evenmin tot de mogelijkheden, zo stelde u, aangezien uw grootvader 80 jaar oud is en evenmin werkt (CGVS, p. 11). U riep uw moeilijke economische situatie als gevolg van voornoemd grondgeschil bovendien ook in als bijkomend motief voor uw vertrek naar België (CGVS, p. 4). Deze door u aangehaalde elementen zijn echter problemen van louter socio-economische aard die op zich geen verband houden met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. De identiteit van u en uw moeder, uw familiesamenstelling, uw nationaliteit en het overlijden van uw vader staan hier vooreerst niet ter discussie. Het door u neergelegde attest (d.d. 15 augustus 2011), afkomstig van de districtrechtbank van Shkodër, bevestigt enkel dat er geen strafproces tegen u lopende is in Albanië.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder werd een weigeringsbeslissing genomen."

Bijgevolg kan wat u betreft evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier vooreerst niet ter discussie. De rest van de door u neergelegde documenten werden hierboven reeds besproken in het kader van de asielaanvraag van uw zoon Arsen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster diende twee verzoekschriften in tegen de door haar bestreden beslissing. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze beroepen in de zaken nr. 91 149 en nr. 93 340 wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid

Uit het asielrelaas van verzoekster blijkt dat zij haar asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door haar zoon A.J. naar voor werden gebracht in het kader van zijn asielaanvraag.

Inzake de asielaanvraag van A.J. werd op 17 april 2012 als volgt beschikt:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat uit objectieve informatie blijkt dat de Albanese overheid optreedt tegen de bedreiging van eremoord.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (CEDOCA 'SRB Albanië-Bloedwraak' van 04/08/11: hoofdstuk 3 (Verzoening en de verzoeningsorganisaties) en hoofdstuk 5 (Overheidsmaatregelen in de strijd tegen bloedwraak)) blijkt afdoende dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschriften geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijaldien lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

A.J. heeft omtrent deze beschikking niet gevraagd om te worden gehoord en werd dan ook geacht in te stemmen met de erin opgenomen grond. Dienvolgens werd bij 's Raads arrest nr. 80 939 van 10 mei 2012 in zijn hoofd de afstand van het geding vastgesteld.

Gelet op het voorgaande kan ook in hoofd van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 91 149 / IV en RvV 93 340 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER